

Антун Лисец

доктор медицине

Хришћанска љубав и знакови времена

Сажетак: Хришћанска је дужност уочавати проблеме данашњице, окренути се према Господу и код Њега тражити решења.

Данас је, као никада раније:

- висок проценат становништва зараженог неком од венеричних болести. До тога је најчешће дошло због предбрачних и изванбрачних сексуалних контаката и због преваре да је презерватив заштита. Управо је ово разлог и великог пораста оболелих од рака материце. Никада нитко неће открити презерватив који чува од греха, а уз њега се ипак преносе и болести. Чак се већина заразних болести преноси већ и љубљењем.
- висок проценат неплодних супружника, растава бракова, и стараца који живе сами, без деце
- старост у којој се улази у брак
- низак број деце коју жена просечно рађа
- висока старост становништва због премалог броја рођених
- угрожени животи људи због насиља, чак до те мере, да се најчешће не умире због природне смрти, него због убојства и то још пре порога, поготово у периоду између зачећа до усађивања - имплантације. А не сме се убијати нити ону најмању, тек зачету децу! Пре усађивања - имплантације, деца најчешће гину на три начина:
  1. Преко разних поступака везаних с вештачким, односно вантелесним оплодњама („спрувета“), па они који се баве овим гресима, признају да се роди мање од 5 % тако зачете деце.
  2. Преко средстава уз која долази до зачећа, али која спречавају усађивање — имплантацију, па умиру у старости од око 7 дана. Не буде изостанка менструације, па мајка најчешће нити не примети да је била трудна, иако је заправо била. Тако делују све врсте спирала, све врсте такозваних „контрацепцијских“ (антибеби) таблета, хормонски фластери, посткоитални хормони и антихормони, имплантати и депо ињекције које је индустрија смрти измислила против рађања.
  3. Због упале слузнице материце- ендометритиса, изазваног заразама које се преносе и преко грешног средства презерватива.

Господ је самостално створио само Адама и Еву, а након тога сарађује у стварању нових људи с њиховим родитељима. Треба поштовати повезаности које је Господ Бог предвидео између сексуалног живота и брака, а такођер између специфичног брачног односа са зачећем. Те повезаности нарушавају, па зато греше, они који проводе сексуални живот пре или изван брака којег благослови Господ Бог и који је за цео живот, а нарушавају и они који би хтели брачни однос без зачећа гресима контрацепције и стерилизације или обрнуто, који би хтели зачеће, али без брачног односа, преко вештачких оплодњи.

Спашавању угрожених живота може се још јако допринети васпитањем против пушења, алкохолизма, дроге, о правилној прехрани, избегавању саобраћајних несре-

ћа, понашању без психичког трауматизма, поштивањем живота старца и тешких болесника.

Очито је да Христова заповест љубави према ближњему, подразумева васпитање против ових и против свих других греха.

Мора се упорно позивати грешнике да престану грешити, да се покају и постигну опроштење греха, заслугама Исуса Христа, преко Светих Тајни Крштења и Исповеди код свештеника који има власт у Божје име раскајаним грешницима отпустити грехе.

Кључне речи: Господ Бог, Божје заповести, живот, здравље, плодност, зачеће, имплантација, рађање, брак, деца, венеричне болести, развод, грех, старост

Хришћанска љубав и знакови времена

Основу кршћанства представља љубав према Богу, ближњему и према самоме себи.

Свети Матеј је у 22 поглављу Еванђеља записао питање које су поставили Исусу и Његов одговор: „Учиџељу! Која је зајовесїи највећа у закону? А Исус рече му: Љуби Госїода Боїа свої свим срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом. Ово је ѳрва и највећа зајовесїи. А друїа је као и ова: Љуби ближњеї свої као самої себе. О овима двема зајовесїиима виси сав закон и ѳророци.“ Мт 22, 36–40

Очито је да љубав према ближњему, подразумијева покушај спашавања његовог живота, када је угрожен. О томе у Библији пише на пуно места. Овом приликом спомињем тек Исусову присподобу како је странац спасио рањеника који је лежао на цести из Јерусалима у Јерихон (Лк 10, 29–37) и Исусов говор о посљедњем суду гдје напомиње важност да се гладнога нахрани, жедога напоји, голога огрне, болеснога посети и сл. (Мт 25,31–46).

Врло често је грех узрок губитка и здравља и бројних поремећаја у обитељском и друштвеном животу.

Питам се што би то остало од хришћанства, ако би се престало одгајати против греха, ако би се пропуштало спашавати чак и животе људи који око нас масовно гину.

А животе се често може спашавати већ и правилним одгојем, тј. речима!

Што би остало од хришћанства ако би хришћани имали хладно срце према другима који трпе и не би им хтели помагати, чак нити одгојем, да избегну или да реше озбиљне проблеме?

Споменут ћу неке специфичности или знакове времена у којем живимо, који су се у највећем броју случајева догодили управо због људских греха, с циљем да то помогне покајању грешника, усавршавању пасторалних програма, те свима људима да уочавају и искориштавају таленте које нам је драги Бог дао, Њему на славу, за сведочење и навештање Божје замисли о човјеку, за добробит себе и других.

1. Процент старца који живе сами, без деце или унучади, велик је као никада до сада, углавном због тога што су рађали мало деце или нису нити рађали.

А запуштени старци су склонији неким болестима, па често и умиру од болести које би се могло избећи или излечити, да су били окружени љубављу и пажњом својих ближњих.

Има нажалост случајева да се и медицинари, па и запосленици по старачким домовима лошије понашају према онима старцима који живе сами, које нитко не посећује.

2. Процент разведених супружника је велик као никада раније. До тога је дошло врло често јер су постали жртве греха блудности и прељуба, а нису са своје стране подузе-

- ли што је потребно да бих им драги Бог опростио грехе и излечио њихове ране. Овом приликом нећу набрајати још и друге разлоге конфликта и проблема у браку.
3. Процент заражених неком од сполно преносивих болести је такођер тако висок као никада раније, чак док још није било медицине и антибиотика, углавном због греха предбрачних и изванбрачних сексуалних односа и преваре да је презерватив заштита. Нитко никада неће открити презерватив који чува од греха, а преко тога средства ипак се преносе болести. Чак се и љубљењем преноси већина заразних, па и смртоносних болести. Због тога не бисмо у ресторану хтели користити туђу чачкалицу за зубе, нити јести и пити из прљавог прибора од бивших гостију.
  4. Процент неплодних брачних парова је висок као никада раније. Код жена је до тога често дошло ради упала и прираслица након убијања нерођеног детета, а и код мушкараца и жена све чешће због венеричних болести које се преносе и преко презерватива. Штетно делују још и пушење, алкохолизам, дрога и нека прехрана.
  5. Процент жена које оболе од рака прса је висок као никада раније због тога што у просеку улазе у брак и почињу рађати касније, због изведеног побачаја и због хормона против рађања.

Тек при концу прве трудноће око 85 % жлезда дојке дође у зrelu фазу из које не могу прећи у станице рака. Сваком новом трудноћом, проценат преосталих незрелих, потенцијално опасних станица, се смањује. Прекидом трудноће, жлезде које су се умнажале, да би после порога могле производити млеко, остану у незрелој фази. Осим тога, антибаду пилуле и слична средства имају канцерогено дјеловање.

Само 10 % рака прса се догађа због генетске предиспозиције (BRCA антиген).

6. Процент жена које оболе од рака материце је тако висок, као никада раније, због ширења заразе Хумаим Папилома Вирусом (HPV). Овај вирус се преко презерватива преноси једнако као и без њега. Могу се заразити и обољети и вакцинисане особе. Превише би узело простора да овом приликом набрајам бројне негативности кампања тзв. HPV вакцинације.
7. Најчешћи начин како човјек у нашим земљама умире је убојство пре порога.

Највредније створење читавог свемира у најмањој количини материје је тек зачети човјек, који већ тада од Бога добива бесмртну душу. Не смије га се убијати нити тада, нити касније. Тело тек зачетог дјетета садржи отприлике десет на четрнаесту (10^{14}) атома, велико је 0,1 до 0,15 мм, а тешко око 0,004 мг.

Они који презиру најдрагоценије Божје створење у најмањој количини материје, тек зачетог или већ старијег човјека, у било којој фази живота, који презиру и било које друге Божје дарове, тиме показују и презир према Богу који је и нас створио. Тако показују и неодговорност за себе и за своју будућност не само на земљи, него и за вечност.

Враг не може наудити Богу, али жели уништити најдрагоценије Божје створење читавог козмоса - човека. Не само што жели да се изводе убојства, него жели да, преко разних грехова, изумре човечанство. Тако су већ бројни народи дошли пред понор биолошког ишчезнућа.

Што би народ рекао, да се појави неки човјек, који каже да му пев славуја иде на живце и почне у целој држави уништавати малене славује који се у гнездима још нису излегли?

Ако би нетко сматрао да је нерођени човек мање вредан него животиња која се још није излегла или окотила, то би значило да је поремећен. Друштво с таквим ставовима би било болесно.

Нејчешћи начини убојстава нерођене деце данас су у периоду између зачећа и усађивања у материцу, што у нормалним увјетима долази између петог и седмог дана након зачећа.

Према мојој процени, у нашим земљама је у задњих 20 - 30 година убијено веројатно више нерођене деце која су зачета али се још нису усадила у материцу, него што је у целој историји човечанства, на овим просторима погинуло људи у свим ратовима заједно. То се је догодило а да нетко на то није „нити оком трепнуо“ или није нити уочио што се збива.

Споменут ћу најчешће начине како су угрожени животи управо те деце

а) До зачећа и аутоматског убојственог учинка, преко спречавања усађивања у материцу, врло често долази уз све врсте тзв. „контрацепцијских“ таблета, уз хормонске фластере, имплантате и сва хормонска и антихормонска посткоитална средства. На исти начин, убојствено делују и све врсте спирала, без обзира на врсту. Дијете код свих тих средстава погине најчешће док жена која то употребљава, обично нити не примијети да је била трудна, јер јој менструација нити не изостане.

Сва ова средства јако штете и здрављу оних који их узимају. Некоје жене због тога и умиру.

б) Чује се да масовно убијају децу и приликом разних поступака везаних за „оплодњу у епрувети“.

Чак и они који изводе такве грехе, признају да се роди мање од 5 % дјеце зачете у епрувети. Где су остала? Чак и од оне дјеце коју покушавају усадити у материцу, већина погине због неприродних увета.

Својевремено сам на Хрватском католичком радију, слушао емисију против вештачких оплодњи. Тада сам чуо да само у једној загребачкој клиници, у фрижидеру има 18 хиљада живе, смрзнуте деце, која су им преостала након вештачких оплодњи. А сада чујем да их тамо има већ преко 20 хиљада.

Убили су још више тако зачете дјеце него што их је сада по фрижидерима.

А колико је убијене или угрожене такве деце још и у околним земљама?

ц) Многа дјеца, ситна као точкице, умиру јер се не успевају усадити материцу, још и због упале њене слузнице – ендометритиса.

Ендометритис нису увек гнојења с високом температуром. Има и тихих инфекција. Често је упала материце повезана још и с упалама јајовода.

До тога може доћи због зараза вирусима, бактеријама и гљивицама, а има и мешаних инфекција. Све ове заразе се преносе и преко грешног средства презерватива.

Обично се не појави изостанак менструације, па жена нити не примети да је била трудна, иако је заправо била.

Некоја жена мисли да живи у неплодном браку, а заправо често занесе, али дете због упаљене слузнице материце умире и она трудноћу не примети. Овде се радио о вези између греха на сексуалном плану преко којег је дошло до зараза, са смрћу детета.

Некада се дете ипак усади у материцу, унаточ заразе, али умире касније, када већ жена зна да је трудна, па мисли да се ради о „спонтаном“ побачају. Чак се можда нитко од гинеколога којима се обраћала није сетио тестирања, па остаје заражена и губи време за одговарајуће лечење.

Очито је да се особе, које су имале предбрачне или изванбрачне сексуалне контакте, требају истестирати на бројне болести. Међутим, не смије се тестирати на гријешан начин. Увијек постоји решење без греха.

д) У почетку трудноће жена још на себи не примећује знакове да под њеним срцем већ живи син или кћеркица. Поготово је то случај у периоду од зачећа па до изостанка менструације. Ипак, морамо чувати, односно поштовати животе и здравље и оне деце која су још „скривена“.

Јасно је да се не смије одстрањивати материцу ако долази у обзир да је у њој живо дете. Постоји читав низ других процедура, прије чијег извођења треба бити сигуран да у телу жене не постоји живо дијете, да га се не би убило нити повредило. За успоредбу, може се рећи да се не смије рушити кућу док долази у обзир да је у њој нетко жив. А не смије се убијати нити болесне.

Ако се дете због спирала, хормона или антихормона против рађања или због било којих других разлога не успе усадити, па умре, поставља се питање што се догађа с његовим мртвим телом.

Теоретски постоје само две могућности.

Или чека да са следећом менструацијом напусти тело мајке, или, што ми изгледа вероватније, тело жене, у подручју материце, ресорбира тело мртвог детета које тада има већ највероватније преко 200 ћелија. Тада садржи десет на шеснаесту (10^{16}) или више атома. Описно, то је десет милијона пута по милијарду атома.

То је јако велики број атома тела детета који се разиђу по организму његове мајке, а неки од њих вероватно остану у мајчином телу цели њен живот.

Ресорпција тела дјетета представљала би својеврсно људождерство.

Драги Бог - Створитељ је предвидео повезаност сексуалног живота с браком и повезаност брачног односа са зачећем. Ове повезаности се не сме нарушавати, јер би то био грех. Нарушавају се предбрачним и изванбрачним сексуалним животом, покушајима погрешних дефиниција брака, спречавањем зачећа брачном односу преко греха контрацепције и стерилизације, односно зачећем деце без брачног односа преко греха вештачких оплодњи (вештачка инсеминација, извантелесна оплодња („спрувета“), разне технике генетског инжењеринга, клонирање и сл.).

То значи да се не сме проводити сексуалне односе, нити оно што би могло изазивати сексуално узбуђење пре нити изван брака којег благослови драги Бог и који је за цели живот. Због предбрачног и изванбрачног сексуалног живота, губе се моралне, психолошке и биолошке предиспозиције за успешан брак, развијају се негативни ставови према браку, деци и Божјем дару плодности, а шире се и бројне болести.

Не сме се суделовати у гресима контрацепције, стерилизације, вештачких оплодњи, убијања, па нити у другим гресима.

У случају оправданих разлога избегавања зачећа, прихваћа се суздржаност у плодне дане. Плодно и неплодно време се данас може једноставно и поуздано открити чак и у неправилним циклусима уз помоћ природне Биллингсове или симпто-термичке методе. То није контрацепција, него облик поста.

Сексуални живот се не сме проводити прије нити изван оног брака којег благослови драги Бог и који је неразрјешив до смрти једнога од супружника.

Треба водити рачуна да све буде у чистоћи, без греха и у нашим мислима, речима, погледима и понашању. Треба пазити да би све било у реду и с одећом. Морамо избегавати ружна места и напасне ситуације.

8. У неким земљама почели су убијати старце, болесне и немоћне још и активном и пасивном еутаназијом. Немојмо то допустити! Онај тко би на то пристао, починио би тешки гријех. А што би било с душом човека који би на то пристао, на све веке, после смрти?

Чак измишљају и неправилне дефиниције смрти, па проглашавају мртвима и оне који су још живи, с циљем да се више око њих не труде или да им што пре почупају органе за трансплантацију.

9. У свету је мноштво ратова. И ту се очигују покушаји обезвређивања живота људи и онога што су цели живот стецали. Нажалост, ратови су били и на овим просторима. Не допустимо да се то икада опет понови.

10. Више људи умире него што се рађа. До тога је најчешће дошло због гриеха контрацепције, стерилизације, убијања нерођених, избегавања брака, честе неплодности и због тога што силе зла инфицирају један број људи погрешним ставовима преко систематских и агресивних програма које изводе против Божје замисли о човеку кроз тзв. медицину, школство, медије, лоше државно законодавство, социјалне службе, разне организације итд. А где је будућност било којег народа ако се стање не поправи?

Здравље народа у највећој мјери овиси о просечној старости. Ако је народ просечно млађи, он је здравији. Најскупљом медицином не може се старце од 90 или 100 година излечити тако да буду здрави онако као што су просечно здрави седамнаест годишњаци у земљи у којој нити нема медицине. А просек старости становништва у највећој мјери овиси о броју деце коју жена у дотичној држави или средини рађа. Што год се више деце рађа, то је просечна старост становника млађа. А број деце коју жена роди, у великој мјери овиси о снази њене вере у Бога. Ако је вера у Бога већа, постоји већа мотивираност за љубав и жртву према деци, а већа је и веројатност да ће их се боље и одгојити. Истовремено они који у Бога верују, који живе у складу с Божјим заповестима, од Бога траже и од Бога добијају оно што им је потребно.

11. Силе зла на међународном плану и у земљама жртвама толико широко и снажно делују против Божје замисли о човеку, као што веројатно није било никада у историји човечанства.

У све посткомунистичке земље Еуропе, сваке године, нарочито од почетка 90-тих година прошлог века, долазе велики новци из иностранства за ширење греха против рађања, за нарушавање моралних, брачних и обитељских вредности.

У исту сврху злоупотребљава се и огромни новац из здравствених фондова и разних других извора земаља жртава.

Могли бисмо анализирати и бројне друге негативне последице које су настале док су силе зла с великом агресивношћу наговарале на грехе контрацепције, стерилизације, убијања и вештачких оплодњи, на грехе извођења дијагностичких процедуре које помажу лову и одстрелу болесних, на предбрачни и изванбрачни сексуални живот, на уништавање стида преко непристојног одевања, плажа, базена, тулума и дискотека, или док су нудиле порнографију и друге бесрамности преко часописа, мобитела, интернета, телевизије и на разне друге начине.

До ових проблема није дошло случајно, него вештачки, као резултат погрешног понашања, али и као резултат провођења посебно разрађених програма преко којих је нетко хтио постићи тако лоше и још лошије стање.

Чак се и кроз неке професије које раде с народом промицало зло, а с тиме и даље покушавају врло систематски и агресивно настављати.

Они одраслији памте, кроз протекле деценије, па све до данашњих дана, наступе бројних властодржаца и политичара, углађених и лепо обучених, како обећавају народу благостање.

Не могу рећи да су баш сви били покварени. Било је и поштених. Међутим, уместо благостања, иако су имали власт, баш кривицом многих од њих, догодило

се и још увијек се диљем свијета догађа трагично стање о које сам описао. Зар их није стид?

За плакати је када се види како је страховито пропала медицина, када и у њој има јадника који се заваравачу да могу бити паметнијима од драгога Бога, презиру Божји план о човјеку, животе и достојанство људи, те изводе и промичу бројне гријехе.

Слични су проблеми и у систему образовања, где све више нападају праве вредности и покушавају нашој деци наметати одгој против Божјих заповести. Против таквих неморалних програма наступају и Православне Цркве а и Католичка Црква. Ради се о тако озбиљним проблемима да би за њихово решавање била врло пожељна сарадња и католика и православача.

Могло би се дуго набрајати и кривице бројних професија које раде с народом.

Желим да то што сам набројио помогне да би се покајали и престали грешити они који су до сада били укључени у извођење ових или било којих других зала, али још и да помогне у усавршавању васпитања да људи не би нити почели грешити, одосно да не би прихватили завођења.

То може послужити и као испит савести за оне који су имали прилику васпитавати, не само кроз веронауку, него и на бројне друге начине. Да ли су се у довољној мери и на време трудили дати тачне одговоре на важне теме и помоћи људима да не греше?

Поставља се питање како то да се око нас догађају толика зла, када се на попису становништва људи у скоро 100% случајева изјашњавају да верују у Бога.

Знам да има људи који се нажалост одређују за зло и онда када знају да је то зло.

Међутим, има и оних који не би чинили зло да им је нетко на време и аргументирано објаснио због чега се у конкретном злу не сме суделовати.

Васпитно деловање у негативном погледу постоји и онда ако се шутњом или тек пасивним уочавањем греха или опасности, не искориштава могућност поправка стања.

Толико много зла има не само зато што га изводе злочести људи, него и зато што они који мисле или говоре да су добри, шуте и недовољно делују да би се зло зауставило и промицало добро.

Живот у заједници представља бројне облике комуникације, бројне могућности васпитног деловања. Васпитну улогу на друге има наше понашање у приватном и обитељском животу, у јавности, на радном месту, што говоримо, пишемо и како наступамо.

Очито је да су многи погрешно мислили да је довољно имати неки трачак вере у својој души, а да није јако важно како се понашамо у приватном или обитељском животу, на радном или било којем другом месту.

У стварности многи ипак нису поштивали драгога Бога и Његову замисао о човјеку, имали су мржњу или хладноћу срца према другом човеку, па и према самом себи. Да су до себе држали, трудили би се живјети тако да дођу у небо.

Треба помоћи људима одрећи се врага и свакога зла, те се свим срцем и свом душом одредити за драгога Бога.

Док се трудимо спасити душу за вечни живот у радости неба, бит ће нам боље живјети и на земљи.

Ради се о проблемима за чије рјешавање није довољна само медицина. На хришћанским принципима треба објединити све поштене и здраве снаге, а поготово

свештенике, монахе, монахиње, вероучитеље, професоре богословских факултета, запослене у медијима, људе у бројним професијама које раде с народом, па тако и медицинско особље и сав Божји народ.

Често долазим пред свештенике и епископе, позивајући их у помоћ.

Да би лекар могао спашавати живот и здравље, треба завршити дуге, тешке школе, напорно радити, чак и ноћу дежурати. А свештеник је већ у таквој ситуацији да речју може спречити више убојстава, болести и других проблема, него што просечни лекар може спасити телесних живота свакодневним лечењем болесника!

Сасвим је сигурно да о свештеницима и те како овиси колики ће и какав ће бити хришћански живот становника, колика ће бити вјера у Бога.

Чињеница је да је данас у дословном смислу речи болесна и сама „медицина“. Управо кроз њу се изводи највећи број убојстава, а и многа друга зла. Кроз данашњу тзв. „медицину“, убија се већи број људи него што је број оних којима се спашавају животи. Верујем да свештеници схватају прилику да лече ту болесну „медицину“ или боље речено раднике у здравству.

Можемо слободно рећи да живот и здравље човјека и заједнице у цјелини, више овиси о начину живота, него о броју људи запослених у здравству, о броју амбуланти, болница, апотека или о количини новца који за здравље дају осигурања, фондови или државна власт преко својих министарстава. Не може медицина све излјечити, што су људи у стању упропастити! А када споменемо термин „начин живота“, то је већ нешто блиско свећеницима.

Трајним практицирањем хришћанског живота, заиста остајемо поштеђени многих болести и проблема.

За садржај и квалитету веронауке и других пасторалних програма су одговорни не само епископи, свештеници, професори богословских факултета, вероучитељи, аутори школских и жупних веронаучних програма и уџбеника, него свакако још и родитељи, а и многи други. Веронаучне програме на свим нивоима треба трајно усавршавати, да би се на време дало хришћански одговор, помогло људима остати поштенима унаточ бројних завођења којима су изложени, да би се неутрализовало штетни одгој и поправило стање у друштву.

Ауторима веронаучних програма и уџбеника и вероучитељима предлажем да редовито анализирају школске програме и уџбенике, да тако могу уочавати оно што се у њима противи Божјој замисли о човјеку и тада деловати у два смјера:

- а) Преко установа које издају уџбенике, преко њихових аутора и рецензента, преко оних који пишу наставне програме, преко одговарајућих органа државне власти снажно се заузимати да престану са погрешним садржајима.

Школа нити било тко други немају право проводити одгој супротан Божјој замисли о човјеку.

- б) Паралелно треба усавршити програме и уџбенике вјеронауке на свим нивоима. У оном узрасту где у школи научавају погрешно, па чак и пре, треба аргументирано износити исправне ставове, чиме би се код ученика и студената створило отпорност на негативне садржаје којима су нажалост још увек негде изложени.

Треба јако пазити коме се даје дозволу да предаје веронауку, те повећати надзор његовог деловања. Особито се то тиче лаика – вероучитеља. Свештеник - парох на чијем терену жели деловати или већ делује вероучитељ – лаик, требао би имати битну улогу у процењивању да ли се кандидату може допустити да предаје вјеронауку, односно да ли му епископ може продужи одобрење.

Посебно снажну мотивацију за усавршавање хришћанског одгоја представља суочавање са следећим питањима:

- Колики проценат вероученика и оних који су прошли веронауку, иде редовито недељом на Свету Литургију?
- Како се понашају у приватном и обитељском животу и на радном месту они који полазе или су већ прошли школски и жупни вјеронаук? Да ли су активирали своје таленте за спашавање угрожених живота, моралних, брачних и обитељских вриједности на ширем плану у складу с кршћанским ставовима?

Ипак, унаточ бројних, озбиљних проблема, требамо бити свјесни да је драги Бог јачи од свега зла.

Драги Бог није само сворио свакога од нас па онда некуда далеко отишао. Он је и даље уз нас, жели нам срећу и спас. Богу је жао човјека који пати. Зато је послао свога Јединорођенога Сина Исуса Христа да спаси грешника, да нас поучи како се сме а како се не сме живети. Исус Христ је основао Цркву и Свете Тајне који нас повезу с Богом, помажу у остварењу Његовог плана за свакога од нас, те након смрти, доласку Њему у загрљај у вечни живот на Небу.

Требамо поштовати и волети свакога човека. Сваком човеку је исти Бог дао душу и воли га. Ако ја не волим било којега човека, то значи да не показујем довољно љубави и поштивања према Ономе тко је створио и њега и мене.

А истовремено имамо и право и дужност противити се злу којега било тко ради.

Молимо се драгоме Богу да увек уочавамо и испуњавамо оно што Он од нас очекује за спас душа, угрожених живота и моралних вредности.

Литература

“Donum vitae (February 1987),” Instruction on respect for human life in its origin and on the dignity of procreation”, Congregation for the Doctrine of the Faith:

http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19870222_respect-for-human-life_en.html

„Dignitas Personae“ Instruction on certain bioethical questions“, (20 June 2008) Congregation for the Doctrine of the Faith:

http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20081208_dignitas-personae_en.html

Casti connubii, “Encyclical of Pope Pius XI on Christian Marriage” (December 31, 1930), at: <http://65.108.168.229/CASTI-CONUBII.html>

“Humanae Vitae”, Humanae vitae, “Encyclical of Pope Paul VI (July 25, 1968):

http://www.vatican.va/holy_father/paul_vi/encyclicals/documents/hf_p-vi_enc_25071968_humanae-vitae_en.html

“The Truth and Meaning of Human Sexuality” (1995), Pontifical Council for the Family, at: http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/family/documents/rc_pc_family_doc_08121995_human-sexuality_en.html